

feik üssud, mis ma sulle praego ette ollen luggenud?"

Maria. Et se feik töösi on, sedda mo süddame tunnistus mulle kül ütleb; agga et se fa minnule töösi on, sedda ei sa ma diete uskuma, fest mo mõtted faiwad wágga mailma mõda, et ma ei sa õiete arrogi, mis ma ollen?

Anna. Armoöppetus on keige lo mäle antud. (Mark. 16, 15.) Kui Jummal ütleb, „et feik mai m temma ees sùassune peab ollema," (Rom. 3, 19.) siis olled sinna ja ollen minna sùassused, otsego olleksime meie kahhekeste üksi Jummala kàskude ülle astunud; ja kui temma armo sannumid lakkitab, mis on ròmus sannum keige rahwale (Luk. 2, 10.) — ja ütleb, et feik, kes temma sisse uskwad, „ei pea mitte hukka minnema, waid et neil iggawenne ello peab ollema", (Joan. 3, 15.) siis on need sinnatsed rahhosannad ka meile ööldud, otsego olleks Õnnisteggia meid nimmeaga nimmetanud. — Armas Maria, ärra olle kalsipiddi mõtlemas

nende armsatte tootuste párrast, mis selle falli ramato sees fulutakse, wöötta, loe isse weel — minna pean nüüd minnema omma teggemissi tallitama.

Maria jái isseeneneses mõtlema, — ta süda olli ligutud. Kui Anna ärra olli läinud, wöttis ta piibli, luges nattoke, õhkas ja pallus Jummalat esiméest forda hea ja kohtlase süddamega, et Jummal wöttaks temmale anda Jesusse Kristusse läbbi armo ja hallastusse waimo, ja tunnistas üles, et üksnes Kristusse surma läbbi foormatud hingele armo saab. — Rõõmsam fui ias enne heitis ta sel õhtul omma wodi. Ta hing olli otsata ròmoga tåidetud (kes sedda maitsenud, kül se teab, kui maggas se on) et ròmoga tundis, mis Tawet üttelnud: „Mis pean ma Jehovahle tassuma keige temma hea teggemiste eest minno vasto?" (Taweti kaul. 116, 12.)

Anna olli Mariale ustavaks sôbraaks. Igaga hommiko toudi nemmad varremanni üles, et neil aega olli seitsis pliblist luggeda.